Αυτό το άχραν ου το γνωρίζεις
ου τ' ήλης εξον με συγκαίνεις
ου τ' ήλης εξον με μαγνιτίζεις
γυχή ώρα και όγερνις

Αυτό το άχραν τοῦ αδυνάτου μου
ὀσάκις ἔχω τὸ σκαραμπιάς
εἰς το δαμπυκιτιόν ἐκφαρ μου
εἰς βρόνον χρεφει τὸ ζαλαμπιάς

Εἰ τόλοις φεύγω ἀφ' ἀι νιγένεις
ὅτι ὑπάρχει γυχή και πῶς
γυχὴ καὶ πὴ μου οὐ μπορεύνεις
και ἔχῃς δεφείλας σαυλαλινάς

Εἰ τὸ χαρᾶς μου θὲ νὰ σκλαίω
θὲ νὰ σοδάνεις δα βῶ δα βῶ
βραδὺν μας ἕνας, ζῆν μὴν ἐκάνω
να συγχαρῶμεν χρόνους βοῦς

Τὸ νυχερὸν ἡ ἡμέρα ἀνάλεξες
καὶ ἕνας ἥρως ἐρατος και νέος
ὁ ἴδιος ἀγαπᾶς κὶ βρῆς τὸ θέλεις
ἀνόδεν να βοοῦς τὸ σκαδύ

Ἀφ' αὐτὴ ἀκούσας τὸν ἀγάνα